

Zorg om de ander!

De afgelopen weken heb ik met verschillende parochianen contact gezocht om ze te vragen hoe het met ze gaat. De antwoorden zijn verschillend maar gelukkig zeggen de meeste mensen dat ze het wel volhouden. Het gaat vaak wat op en neer, er zijn moeilijke momenten, maar uiteindelijk houden we moed. Ik ben onder de indruk van de innerlijke veerkracht van mensen én van hun betrokkenheid op anderen.

Ze zegt de één: “met mij gaat het wel goed, ik zit in een verpleeghuis en zie dagelijks nog personeel. Voor mensen die zelfstandig wonen, is het allemaal veel moeilijker!”. En dan zegt een volgende: “Ik woon alleen, maar dat ben ik gewend. Ik heb weleens medelijden met mensen die de hele dag hun kinderen om zich heen hebben. Je zult je werk maar moeten combineren met het lesgeven!”.

De ene ouder zegt dan: “Bij mij valt het wel mee, ik heb een huis met genoeg ruimte en een tuin waar de kinderen even kunnen dollen. Als je driehoog achter woont met een heel gezin, dat is pas moeilijk!”.

Ouders met kinderen zorgen op hun beurt dan weer voor een oudere buurman. En de buurman leeft op zijn beurt weer mee met allerlei mensen in instellingen en tehuizen: “Voor mensen met een verstandelijke beperking is het hele dagritme veranderd, en dat is juist voor hen niet te begrijpen. Zij raken van slag en dan krijgen ze ook nog geen bezoek!”.

Nu kun je zeggen: wat raar dat mensen altijd hun eigen leed willen afmeten aan het leed van een ander. Alsof mensen altijd op zoek zijn naar nog groter leed.

Ik hoor het anders. Ik ervaar dat mensen met hun eigen zorgen óók nog oog hebben voor hun naasten. Ik hoor dat mensen niet opgesloten zitten in hun eigen isolement maar nog steeds betrokken zijn op hun familie, burens, vrienden en andere parochianen.

Ik denk: zolang we dát volhouden, zolang we die aandacht voor elkaar blijven houden, dan komt het wel goed. Dan redden we het wel met elkaar.

Dan redden we het ook wel als parochie.

Het is een Bijbelse opdracht om elkaar te dragen.

Het is een Bijbelse opdracht met elkaar op te trekken.

En zelfs in deze rare tijd lukt het ons.

Soms zijn het kleine tekenen van hoop, kleine lichtjes in de saaie dagen van nu.

Momenten dat we toch dichtbij elkaar zijn, en misschien zijn dat de momenten dat God ons ook zeer nabij is.

Pastoor Joke Kolkman